Ч. 222 Второк 3 (16 жовтня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і греко-кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий.— Вісти з полудневої Африки.— Нова великодушність царя або сприт російскої політики. — Ситуация в Хіні).

На передвиборчім вічу в Дубшарі дня 7. с. м. поставлено кандидатуру п. Юліяна Романчука з IV. куриї, а др. Андрія Коса, адвоката з Калуша, з V. куриї. Ті самі кандидатури поставлено також в болехівскім окрузі судовім, на вічу в Слободі. — В Станіславівщині поставлено кандидатуру бувшого посла Гурика в V. куриї, а кандидатура для IV. куриї ще нерішена. Польскі ґазети говорять щось о кандидатурах о. Мандичевского і радника судового п. Карановича з IV, а др. М. Коцюби з V. куриї. Висувають також кандидатури о. Бариша -і п. Бородайкевича. — В Бережанщині, о скілько зачувати, справа кандидатури ще не порішена. Розходить ся там о кандидатури п. Ю. Романчука, котрій противні давні союзники народовців з консолідациї, і о кандидатуру радника скарбового Василя Яворского, за котрою остаточно противники п. Романчука і его партиї голосували би хиба лиш длятого, щоби не віддати свого голосу на п. Романчука. — В Коломийщині, о скілько здає ся, станула також консолідация межи адвокатами, коломийским дром Дудикевичем а городеньским, дром Окуневским. То бодай виходить із того справозданя, яке помістив „Галичанин" з передвиборчих зборів в Коломиї, скликаних дром Дудикевичем на день 10. с. м. На зборах сих промавляв др. Алексaндер Кульчицкий, і казав, що він ще минувшого місяця завязав комітет виборчий. З того пішла на зборах суперечка, а конець був такий, що збори під проводом дра Дудикевича не приняли до відомости резиґнациї дра Окуневского, і поставили его кандидатуру в V. куриї, з додатком тої ласки, що коли би вибір в тій куриї не удав ся, то поставлять его кандидатуру і в IV. куриї. — На округ виборчий Перемишль-Добромиль Мостиска поставлено в IV. куриї кандидатуру о. Антона Захариясевича. За кандидатурою социяліста дра Романа Яросевича було лиш незначне число селян. — В Бродах ставав перед своїми виборцями пос. Барвіньский і здавав їм справу зі своєї діяльности. Виборці ухвалили пос. Барвіньскому вотум довіря і постановили ставити его кандидатуру при нових виборах. — В Золочівщині ставлять кандидатуру отця Данила Танячкевича з IV. куриї, а о. Александра Мироновича з V. куриї.

Бури таки не дають ся а коли відносини в бурских републиках представляють ся нам нині так сумно, то здаєсь лиш длятого, що всі вісти звідтам переходять через руки Анґлійців, котрі телеґрафічну комунікацию мають в своїх руках. Послідні вісти, походячі навіть просто від ґен. Робертса, показують, що Анґлійцям ще далеко до покореня Бурів, та що Бури не дають ся. Зі всїх сторін обох републик бурских надходять вісти о стичках Анґлійців з Бурами, з котрих перші найгірше виходять. Здає ся, що тепер не лиш команда але й все найвисша власть воєнна у Бурів спочила в руках знаменитого і славного ґенерала Девета. З Кронштадту доносять, що Девет видав проклямацию, в котрій каже, що всї бурґери, котрі не хотять ставати до борби будуть уважати ся за воєнних плїнників. Девет хоче очевидно змусити спокійнїйших Бурів до війни, а коли грозить їм, то очевидно, чує ще досить сили в собі і в своїм війску.

Цареви припала видко дуже до вподоби гаґска конференция мирова, котра так знаменито поняла намір першого его проекту в справі заведеня загального мира. Отже цар (чи може сим разом скорше хтось з его дорадників) впав на нову ґеніяльну гадку: поставити справу хіньску перед мирову конференцию в Газі; але в своїй великодушности предкладає він ужити сего способу ще не тепер, анї не длятого, що то розходить ся о хіньску шкіру, але аж тогди, коли буде розходити ся о самих союзників, і хто з них має дужче дерти паси з Хінця. Проект сей, як видко, вийшов тихцем від Росиї, бо став звістний аж з відповіди американьского правительства на французку ноту. З тої відповіди виходить, що Росия зробила знову велику несподіванку цілому сьвітови: Росия предкладає, щоби хіньску справу о скілько розходить ся о відшкодоване для держав беручих участь в сій справі, предложити межинародному судови в Газі, скоро би не могло прийти до порозуміня. Президент Мек Кінлї додав від себе, що сей проект після его погляду варт того, щоби держави над ним подумали.

До анґлійских ґазет доносять з Пекіну, під датою дня 9 с. м., що ґенерали союзних войск відбули нараду в цїли виданя однакових розпоряджень що до служби поліцийної в місті. В недовзі має бути також видана проклямация оповіщаюча, що кождий з жителів міста буде міг свобідно входити з міста без попередного призволеня. Окрема відозва має завізвати селян, щоби звозили свої продукти до міста.

Пачкар Стіпо.

(Образок з дальматиньского житя.)

Лазити помежи стрімкими скалами і по полупаних плитах вапнякових, що цілими годинами ходу вкривали площу першої тераси лівого берега Цетинї, помежи низькими корчами грабини, дубини і ялівця та завертати вівцї, скубаючі траву, і непосидющі кози — отсе була доля молодого Стіпа. — Бо він не вдав ся до роботи в поли — казала мати — він все, до чого возьме ся, зробить навідворот; для него і так нема нїчо любійшого, як лишити роботу та дивити ся то на долину, то на гори, як би їх ще нїколи не видів! — Ну, то нехай пасе вівцї — постановив батько, і хлопця виправили як пристало на порядного чабана.

Неодному здавала ся нудною доля Стіпа; але то так не було! — Таже то було на що дивити ся, було о чім думати. З низького горба, що виставав ледви на кілька метрів понад скалистий уровень, зробив собі тринайцятьлїтний чабан своє сїдало. Там було ему наймилійше сидїти.

Сподом в долинї пливе чиста як сльоза Цетиня, обведена зеленими берегами. По правім єї боцї тягне ся широка рівнина, заросла густим очеретом, буйні левади і пасовиска, на котрих пасуть ся сотки рогатої худоби і коний, а краєм тих пасовиск та левад росгуть дерева і корчі, в котрих весною щебечуть соловейки. Із свого сїдала може Стіпо видїти як летять дикі качки і гуси; понад чередою, що скубе траву перелїтають чайки та кличуть киґі-киґі, а коли настане вечер, то на цїлій долинї не чути більше нїчого лиш рарахканє жаб.

Поза зеленими рядами горбів, що піднимають ся безпосередно з рівнини, вистають величезні голі шпилї а по за ними виднїє ся многоверхий і повен ярів та вертепів Пролог, справедший Парнас, коли взяти на увагу печери і жерела та богинї, котрі тут називають Вілами.... Стіпо наслухав ся богато казок про ті Віли, як то они помагають і стають нераз в пригодї тому, котрого вибрали собі за свого „побратима" і в его души відзиває ся бажанє, щоби і він стрітив колись таку Вілу. І коли его взялось таке бажанє, зліз він по скалах в долину, в ліси коло того яру, де керничка. Але тут не стрітив він вїякої біло убраної дївицї з золотим розпущеним волосєм та з повіваючою ослоною; не побачив навіть змиї з короною на голові, хоч тих зьвірят в сих сторонах подостатком....

Але він не так легко дав ся тим відстрашити. Раз у раз лазив по тих горах, заходив в найглубші вертепи, заглядав у всї щїлини і розколини, і шукав якоїсь укритої печери.

Одного дня, коли він так лазив в густих корчах, побачив межи двома майже висячими скалами якусь щїлину, з котрої показало ся якесь сьвітло. Серце в нїм забило ся і він вліз крізь отвір до середини та опинив ся в просторій печері. Але то не любенька, усьміхнена Віла виступила до него, лиш якийсь понуро споглядаючий чоловік, з лицем страшно викривленим, і вхопив его за обшивку так, що мало его не задушив. — Ти що за один? Чого тобі тут треба? — крикнув той страшний чоловік до дрожачого хлопця і не пускав его. — Який чорт приніс тебе сюди?

Але Стіпо опамятав ся борзо з переляку і відповів відважно: Я Стіпо, мого тата чабан; я шукаю, де хата Віли. А ти Врано, той, що нам духан (тютюн) приносить.

— Ти шукаєш, де хата Віли? Та й мене знайшов! — розсьміяв ся тепер Врано, бо ему сьмішно зробило ся. — Але коли ти вже знаєш мою печеру — додав він грізно — то памятай, щоби ти єї нїкому не зрадив, анї не згадуй про ню нїкому! — Нараз прийшло ему на гадку, що він міг би ужити Стіпа до своєї цїли за звідуна. Дав ему кілька жовтих, пахучих листків тютюну; татови може сказати, від кого дістав, але про печеру не сьміє сказати.... Нинї вечером хотів би я занести кілька папуш до Сіня — говорив хитрий Врано дальше — а ти міг би менї зробити прислугу!

Стіпо видивив ся цїкаво на него. — Кажи що маю робити?

— Піди ти понад вечір і звідай ся та роздиви ся, чи на дорозї до Сіня не ходить

Про похід до Паотінґфу доносять з Тєнціну: Похід вибрав ся дня 12 с. м. рано в двох колюмнах. Одна колюмна зложена з Німців, Французів і Італіянців машерує під командою ґен. Бейо просто на Паотінґфу, а друга під проводом ґен. Камбеля і туди иншими дорогами.

Новинки.

Львів дня 15 го жовтня 1900

— **Іменованя і Перенесеня**. Міністерство судівництва іменувало дра Йосифа Партицкого авскультанта в Вільдоні, ад'юнктом судовим в Кірхбах в Стириї. — П. Намістник іменував помічників технічних Альфреда Віктора Хмаровского і Брунона Филиповского ц. к. асистентами в службі гідроґрафічній в Галичині. П. Намістник переніс комісаря поліциї Тадея Матковского зі Львова до Перемишля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** подає до відомости: З днем 10-го вересня с. р. отворено стацию „Руда“ на шляху Чернівці-Іцкани також для необмеженого надаваня і видаваня дрібних пересилок. Належитости перевозові обчисляє ся після цін одиничних льокальної тарифи товарової часть II. зшитка 2.

— **З руского товариства педаґоґічного**. Пригадуємо, що заповіджене вже засіданє Виділу руского товариства педаґоґічного відбуде ся в суботу дня 20-го н. ст. жовтня о годині 6 ій де звичайно. Окремих запрошень не буде ся розсилати.

— **З товариства сьв. Ап. Павла**. Задля причин від виділу незалежних, заповіджені на день 15 го с. м. реколекциї для сьвященьства, відбудуть ся аж на днях від 22 жовтня с. р. в тім самім місци і під тим самим проводом, що було оголошено. Рівнож і загальний збір членів товариства сьв. Ап. Павла відбуде ся аж дня 26 жовтня с. р.

— **Огонь**. В Іванівці, повіта теребовельского вибухнув дня 10-го с. м. о 2-ій год. по полудни огонь на обійстю господаря Матія Трача і до кількох годин знищив 24 загород селяньских. Загальна шкода доходить до 16 000 корон. З погорільців лиш трох було обезпечених кождий на 400 К. Причиною огню були діти Трача, що курили папіроси.

— **Убийство**. Родина Пушкарів в Смерекові коло Жовкви постановила поділити ся ґрунтом і в тій цїли вийшла дня 10 с. м. на поле з двома громадскими таксаторами. При поділї прийшло до суперечки, а опісля розлючений паробок Михайло Пушкар вхопив за косу і з цілої сили ударив нею свого шурина Стефана Самотія по череві так, що той помер на місци. Потім Пушкар віддав ся сам судови.

— **Страшна пригода** підчас огню приключила ся дня 1 с. м. в Ягольници. Дня того вечером займила ся від удару грому хата Петра Жезнічка. Підчас коли з хати виношено річи, Микола Гінчиньский перелазив случайно через штахети і упав на них та пробив ся так, що мимо безпроволочної помочи лїкарскої помер на другий день.

— **Самоубийство**. В громадї Полївка, повіта богородчаньского, відобрав собі житє через повішене у власній стодолї один із найбогатших тамошних селян, 55-лїтний Михайло Мартинюк, батько 4 дїтий. Причина самоубийства незвістна.

— **Наслідки удару в лице**. Якось недавно тому побачив один кельнер в Берлині, що якийсь чоловік на улици бе пса. Він вибіг до того чоловік і станув в обороні пса. З того прийшло до сварки а відтак і до бійки і розлючений тим дуже кельнер так ударив того чоловіка в лице, що той упав на землю, зломив собі ногу, стряс собі мозок і опісля помер в шпитали. Кельнера, що змилосердив ся над псом а позбавив житя чоловіка, поставлено тепер перед суд.

Відозва.

Дорогі Родимцї!

Видячи, як найубожша, а пильна і здібна часть молодежи руской ґімназиї у Львові страшно бідує, як часто голодна до школи приходить, як по нужденних і мало відповідних станциях з біди мешкає, постановив Виділ руского товариства педаґоґічного тому бодай в части зарадити і отврив з початком сего року шкільного бурсу саме для тих найубожших учеників. Винаято отже помешкане при улици Вірменьский ч. 2, вишукано відповідну господиню до заряду і вареня харчу, вибрано комітет до нагляду заряду і до веденя молодежи і принято 30 учеників в більшій части по 6 зр. місячно

Коли зважимо, що саме помешкане з платнею господині виносить 53 зр. на місяць і що квота 6 зр. не вистарчить у Львові навіть на само прохарчоване одного, то й не дивно, що зараз в першім місяци, (в котрім ще не треба було оплачувати комнат), опинив ся Виділ перед недобором 35 зр., а що доперва буде в слідуючих місяцях?

Позаяк Товариство педаґоґічне не має ніяких фондів ані средств, щоби могло ті недобори покривати, а єствоване такої бурси уважає річию конче потрібною, то ж звертає ся до Дорогих Родимців і просить:

Хто видить нашу будучність в добре вихованій молодежи; хто узнає взріст здібної і здорової інтеліґенциї доконче потрібним для нашої національної ідеї; в кого є мягке серце на біду і нужду у тих маленьких школяриків; хто любить свої діти і милосердить ся над сиротами і бідними та опущеними дітьми чужими: нехай памятає на ту бурсу і нехай її підпоможе хотьби і найменшим датком чи то в грошах чи-то в артикулах живности. Бог, що є опікуном бідних, нагородить добродіям за такі датки стократно.

Датки в грошах відбирає касиерка Товариства п. Мария Білецка, ул. Софії, ч. 9 а, II. поверх.

Від Виділу Руского Товариства педаґоґічного у Львові.

Телеграми.

Будапешт 15 жовтня. Вся праса обговорює димісию ґр. Ревертери яко посла при Ватикані і каже, що він уступить з хвилею, коли на его місце знайде ся инша личність. (Ся димісия має стояти в звязи зі справою невивішеня хоругви на будинку австро-угорского посольства в часї, коли погиб італїяньский король з руки анархіста).

Вашінґтон 15 жовтня. Сполучені Держави і Франция приняли проект секретаря російского посольства Валланта, після котрого на случай непорозуміня в справі военного відшкодованя треба би склакати мировий суд в Га[illegible]

який ревізор, та дай менї знати. А коли можеш, то іди все на яких двіста або триста кроків передо мною, а скоро побачиш щось підозріного, то свисни і іди спокійно дальше, щоби ніхто не здогадав ся чогось!

Так і стало ся. Врано заніс свій духан спокійно до міста.

То було перше дїло Стіпа. Поволи довідав ся він всїх тайних уходів і викрутів. Він показав ся понятливим учеником і здивував своїми підступами і викрутами нераз і самого свого учителя.

Одного разу лежав Врано з своїми товаришами коло Ливна і мали з собою красний сьвіжий тютюн. Та й Стіпо був при тім яко наймит Вранів. Але що ревізори були щось покмітили, то перехід через Пролог (до Дальматиї) був дуже трудний. — Я би знав, як би ми могли перейти на таму сторону, але менї треба до того двох або трох ковий — сказав молодий Стіпо.

— Ну, то зроби так! — відповів єму на то вдоволений Врано.

На другий день, коли ледви що свитало, двигали вже Врано і его „сотрудник“ свій тяжкий набір через Пролог в долину. Один з ревізорів добачив підозріних і дав знати зараз всїм другим, що були десь підїли. Коли Врано дійшов був до того місця, там его сперли і він мусїв піти з ревізорами до недалекого села, де добре позашивані міхи пороспорювано і добре зревідовано. Кілька сот кроків поза нами надійшли дві дівки з кіньми, на котрих наклали вязанки ріща. Молодша з них усьміхнула ся хитро до ревізора стоячого на варті при дорозі, а той заступивши їй дорогу, ущипнув еї в лице і сказав: Але бо ти й рано встала! А молода дівчина сьміючись відповіла: Пусти мене, пане, бо я на полудне мушу вже бути дома! — Махай же ногами, махай серденько! — сказав до неї ревізор, коли они обі пустили ся дальше ...

Тимчасом зревідували пачки прихоплених. Зі спокійною міною майже зі здивованем отворено міхи; в них не було нічогісенько лиш сама вовна, котру несли на продаж до міста.

Тимчасом Стіпо — бо то він був перебраний за ту молоду дівчину — з своїми вязанками ріща, в котрих були поховані папуші тютюну, перейшов був через міст на Цетині та ішов вже дорогою до Каракашици, де папуші поховано і Врано за кілька годин відобрав їх собі назад.

— Знаменитий з тебе хлопчище, Стіпо — сказав до него урядований Врано; — дістанеш свою папку — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Стіпова череда мала вже давно иншого чабана, бо заробок у Врани був так великий, що Стіпів батько не противив ся его спілці з Враном.

Зразу ходив хлопчище лиш з цікавости і для звичайної прислуги з пачкарями, але опісля зачала та потайна робота і повне небезпечности житє робити єму приятність. Наконець так навик до того, що вже з пристрастною нетерпеливостию ждав часу, коли буде новий пох[і]д за границю.

І заким він ще й подумав о тім, звістний він вже був всюди, яко небезпечний пташок і незвичайно зухвалий та сьмілий пачкар, котрий знав ся добре на всїх тайних уходах; люди навіть розповідали собі, що він уміє тумана пускати, бо перемінює тютюн в яку небудь иншу річ і так неспостережено переводить его через границю.

З небувалою байдужностию ішов він бувало в місті помежи люди, що вечером виходили на прохід, та показуючи на свій капшук говорив: Пане, дивіть ся, який у мене красний духан, спробуйте лиш! — Стіпо убирав ся після звичаю в краю, але дуже красно. Знав добре, куди ходять ті, що у него купують, і кому продавати. — А пан пробовав. Ану-ко дай спробовати — відозвав ся якийсь — а по чому? Дешево, пане, око (три фунти) по два пятьдесять. Просто з Ерцеґовини і т. д. Отгак продав він борзо кілька ок, котрі відтак приносив потайком своїм закупникам. Розумів ся, що він мав красний заробок з того і всі его любили. Звістна річ, що заказаний овоч найліпше смакує. Стіпо знайшов завсїгди таких, що дуже радо купували у него „жовтий“. Сельскі люди були для него дуже прихильні, бо як знаємо, всі люди на границї жиють собі завсїгди добре з пачкарями; таже не такі то давні часи і не такі то давні краї, в котрих люди над границею жили в згоді навіть з розбишаками.

Не лиш для мене, але й для других було то загадкою, яким способом приносив Стіпо заказаний товар аж до міста. Він появив ся нараз в якімсь місци; всі знали, що він робить, а мимо того не міг ніхто знайти у него заказаний товар.

Ліндлї 15 жовтня. Підчас стички з патрулею бурскої команди Гаезенбрука згинуло двох анґлїйских офіцирів а один вояк дістав ся до бурскої неволї.

Льондон 15 жовтня. Приїхав тут Лі-Гунґ-Чанґ і зложив візиту анґлїйскому послови та иншим перебуваючим тут послам.

Шанґгай 15 жовтня. Подорож двору цісарского до Сінґанфу відложено з причини, що в Шенсі збунтувало ся богато Магометан.

Надіслане.

— **60.000 Корон** виносить головна виграна льотерії на дохід інвалідів, котра по відтрученю 20% в готівці буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателїв, що тягнене відбуде ся 10 падолиста.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4^1/_2$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жадане видає

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посідає значну скількість на складі виробів для селян як ложки, веретена, валки до тіста, цїви для ткачів, решета, рогіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1.	Книга довжників	аркуш по	5 сот.
2.	Замкненя місячні	„ „	5 „
3.	Інвентар довжників	„ „	5 „
4.	„ вкладників	„ „	5 „
5.	„ удїлів	„ „	5 „
6.	Книга головна	„ „	5 „
7.	„ лїквідацийна	„ „	5 „
8.	„ вкладок щадничих	„ „	6 „
9.	„ удїлів членьских	„ „	5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10. I. поверх.

ВАЖНЕ
для шкіл народних!

Образи сьвяті рисовані на міди (штихи)

	вел. образа	
Мадонна Сикстиньска Рафаіла	58×75	3 зр.
Мадонна Мурілля	58×75	3 „
Благовіщене Пр. Д. Марії	58×75	3 „
Христос при кирниці	70×100	3 „
Різдво Христове (Рафаіла)	70×100	3 „

Замовленя принимає:
Адмінїстрация „Народної Часописи“.

ШТИХИ
французскі і анґлїйскі

можна набути:	в. цтм.	зр.
Bataille d'Abukir	63×80	4·—
„ de Marengo	42×78	4·—
„ d'Eylau	42×63	4·—
Entrevue de Napoleon et d'Alexandre	49×71	6·—
Entrevue de Napoleon et de François II.	53×68	8·—
Bonaparte general	50×34	3·—
Napoleon I. (koren. kost.)	34×28	3·—
Баль у Версали	30×42	3·—
Коронация Наполеона	58×42	6·—
Присяга	58×42	6·—
Роздане орлів	58×42	6·—
Sieg bei Leipzig (ang.)	42×59	9·—
The battle of Waterloo (Roy. fol.)		14·—

Замовленя належить надсилати: **Адмінїстрация „Народної Часописи“.**

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1-го мая 1900, після середно-europ. год.

осп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґ
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

осп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а в Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівцїв
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	9.24	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·4	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_9$ до $^{10}/_9$
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

Часами пускав ся Сгіпо в дальшу дорогу в глубину краю. Тогди то стало ся так, що одного вечера, коли він з мостарскої рівнини ішов в гору дорогою, котра викрутасами виходить на вижину, лежачу о яких триста метрів висше, турецкі запті (жандарми) на конях пустили ся за ним в погоню. Коли вже видів, що не втече, кинув свій мішок з тютюном в глубоку дебру в тім місци, де із багнистого озера межи величезними скалами вода випли响ває. Мимо того запті его зловили і повели назад до Мостару.

А треба знати, що тогди було дуже небезпечно дістати ся в руки турецких властий, хоч би комусь і не можна було доказати якогось злочину. — Сгіпо знав то і чув вже, що ему голова на карку хитає ся; але як-раз для того рішив ся втікати.

Коли вже змеркло ся було і они дійшли були до гори Гум, де при самім сподї гори плине Царевта межи високими скалистими берегами, він скочив поза найблизшу скалу над берегом, здоймив борзенько свій спенцер з себе і заким ще запті позлазили з коний, завинув камень в одежину і кинув еї у воду і она з шумом упала в ріку а він сам заліз під якусь підмиту водою скалу при березї. Запті гадали, що він скочив у воду, і що виплине з неї десь пониже і там вилїзе на беріг, отже ведучи коні за собою пішли вздовж берега, а побачивши при слабім сьвітлї одежину на водї, гадали що то вода его несе; він тимчасом вилїз з під скали і пішов спокійно до міста, щоби відтак на північно-західній стороні, на Радобољу взяти ся знову на захід і дальше втїкати. Він обійшов гору Гум, поліз в ночи в дебру, взяв звідтам свій міх з тютюном та пішов манівцями домів.

Одного разу перепачкував Сгіпо якихсь сто ока тютюну заповівши наперед, що того а того дня перенесе через границю велику масу тютюну і ніхто его не зловить. В тій цїли постарав ся він о велику скількість міхурів, напхав в них тютюну і в ночи перед ярмарком привязав їх вівцям попід черева так добре, що ніхто того не добачив, коли він череду досьвіта перегнав через границю та пігнав в ту сторону як ріка Цетиня. А коли відтак Сгіпо приїхав на возі повнім вовни, перешукали ему той як найдокладнїйше. А видиш, — казали ему ревізори з триюмфом, — преці раз тобі не удало ся. — Ба, ще нема вечера! — відповів він забираючи вовну назад на віз та поїхав опісля дальше. Але вечером, коли стрітив ревізора, показав ему коробку з тютюном і сказав: Зовсім сьвжий тютюн, ледви що привезений! — А преці! А чи ти его богато привіз?

— Около сто ока! — Скажиж преці яким способом? — допитував ся ревізор.

— Барани менї его принесли — відповів Сгіпо з насьмішкою.

— Ну, зажди же; я зроблю о тім донос до суду! — Про мене; висгав себе, ще більше на сьміх. Таже ти преці нікого не зловив! — сказав він і усьміхнув ся.

(Конець буде).

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию [illegible]

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом Б. І. Вебера. (Телефона число 569).